

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΧΡΟΝΙΑ Α' - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1927 - ΤΕΥΧΟΣ 3^ο

Τ' ΑΓΚΑΘΙΑ

Ἄνέγγιχτα, περήφανα, σκληρά,
τις ταπεινές ἀγάπες δὲν γοιζοῦμε,
δὲν ροιῶθουμε τὸν πόνο, τὴ χαρά,
τῆς Ὁμορφίᾳς τὰ μάγια δὲν ψηφοῦμε.
Εἴμαστε ἔμεῖς τὰγκάθια τὰ σκληρά.

Μαοαίνονται τὰ κρῖνα θλιβερά,
τὰ ρόδα ξεφυλλίζουν στὸν ἀέρα,
κι' ὄλα τ'ἀνθη μαδοῦν στὴ γῆ νεκρά,
μὰ φέγγει ἀπάνου μας αἰῶνια μέρα.
Εἴμαστε ἔμεῖς τὰγκάθια τὸ σκληρά.

Ἡ ὁργὴ δὲν μᾶς τρομάζει τοῦ βοριᾶ,
κι' ἡ ἐλεύθερη ζωὴ μας θὰ περάσει
μὲς στοῦ κάμπου τὴν ἄγρια μοναξιά.
Στὸ ἀνθογνάμι, μπροστὰ στὸ εἰκονοστάσι,
ὡς ξεμυχοῦν τ'ἀνθη σὲ μιὰ βραδιά.

Πληγόνουμε, σὰν γάμιστε σπαθιά,
τῆς πεταλοῦδας τὰ γιερὰ τὰ πλουμισμένα,
καὶ τίς ψυχὲς κερτοῦμε πλιὸ βαθιά,
τῆς Κόλασης κροφιά καταραμένα
στοῦ Ναζωραίου τοιγύρω τὰ μαλλιά.

Σύμβολα μίσους, θείας ὁργῆς παιδιὰ,
ἄσπλαγχα θὰ ξεσχίσουμε ὅποιον τέχει...
Γεμάτη ἀγκάθια εἶναι ἡ ζωὴ. Κάθε κερτιά
εἶναι σοφὰ δοσμένη ἀπὸ τὴν Τέχνη,
κι' ἔμεῖς τῆς Μοίρας εἴμαστε παιδιὰ.